

TONI CRUANYES, director en funcions

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ,
JOSEP PLAYÀ, subdirectors

SECCIONS:
JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI ARAGAY,
ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles]; ALBERT

BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ, CARLES SABATÉ
[Societat i Barcelona]; OSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS [Documentació];
ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SILVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L.
JORDI GÁLVEZ, DAVID ABAD I EVA HERNÁNDEZ. Coordinació: AMPARO MADRAMANY, Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Tel.: 93 316 39 04 - Fax.: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectes del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Jordi Garcia-Petit

Jurista i membre de la
Reial Acadèmia de Doctors

Les pors d'Israel

La terrible memòria de l'Holocaust, més que els mites bíblics, ha estat el gresol que ha fos la nació israeliana a partir d'ètnies, llengües, cultures i sensibilitats religioses diferents. Però també aquesta memòria, reverenciada i alhora utilitzada, juga una mala passada a Israel. La comparació entre el genocidi dels jueus perpetrat pels nazis i un genocidi dels palestins imputable als israelites és falsa en els fets i monstruosa moralment.

I, TANMATEIX, LA MEMÒRIA COL·LECTIVA d'un traumàtic passat opera, inconscientment o conscient, en la conducta dels individus concrets. Els israelians repeteixen en certa manera la història jueva recent i, canviant els papers, practiquen un transvestisme pervers: de víctimes a botxins. Han convertit Gaza en un gueto i el tracten, fins on l'equiparació sigui possible, com els alemanys tractaren el gueto de Varsòvia abans d'arrasar-lo a l'agost del 1944. A molts comentaristes els sorprèn l'aparent insensibilitat de l'exèrcit i de civils israelians davant la mort de criatures palestines en els bombardejos de Gaza. Aquesta suposada insensibilitat només es comprèn si es té en compte el mecanisme reductor que provoca la memòria bloquejada per Auschwitz: un cents de criatures enfront dels més de dos milions i mig d'infants jueus assassinats pels nazis.

PARADOXALMENT, CRIDEN A LA "solució final" contra els botxins les víctimes palestines, emboïdats per la tragèdia diària i empeses pels radicals propis i els aliens. Quan els dirigents d'Hezbollah, de Hamàs i de l'Iran prometen esborrar Israel del mapa i llançar tots els jueus al mar alimenten les pors d'Israel, que entreveu l'amenaça d'una nova exterminació, i el refermen en la seva obsessió de la seguretat. Recupera així Israel part de la raó que perd amb les devastadores represàlies militars i es permet d'invocar una legítima defensa, que en les condicions que l'exerceix no té cabuda a la Carta de l'ONU.

“Els israelians repeteixen en certa manera la història jueva recent i, canviant els papers, practiquen un transvestisme pervers: de víctimes a botxins”

PEREPRATS

FA SEIXANTA ANYS QUE DURA EL CONFLICTE palestino-israelià i per extensió àrabo-israelià. No haver aconseguit resoldre'l és un gran fracàs de la comunitat internacional. Però encara que no ho sembli –sobretot en moments de virulència com ara– el conflicte està perdent importància en un món sacsejat per crisis d'una nova entitat i envergadura. A mesura que els problemes es multipliquen i es globalitzen, el conflicte palestino-israelià s'encongeix, es fa més local geopolíticament. Ara bé, hi ha una realitat indefugible: els israelians i els palestins són allà on són, s'entrematen i el seu conflicte desestabilitza el Pròxim Orient i contamina les relacions amb el món àrab.

COM QUE NO HAN ESTAT CAPAÇOS de construir una coexistència equilibrada, la comunitat internacional ha d'imposar-los-hi. No es parteix de zero, existeix un corpus de resolucions de l'ONU i un conjunt de negociacions avalades internacionalment, des dels acords d'Oslo (1993-1995) fins a la trobada d'Annapolis (novembre del 2007), passant pels freqüents contactes entre el govern israelià i l'Autoritat Nacional Palestina i pels bons oficis de mediadors sol·licitats o espontanis. La solució apuntada una vegada i una altra és la creació d'un Estat palestí. Seria la solució més justa, si, a més, es compensa els refugiats palestins, però no és inevitablement la més probable.

LES PARTS INTERESSADES ES DEDIQUEN sistemàticament a boicotejar-la: Israel convertint en irrisori i inviable la base territorial d'un Estat palestí, les fraccions radicals palestines burxant a cop d'atemptat i de coets en la inseguretat d'Israel. Només l'ONU pot ser la llevadora que forci el naixement d'un Estat palestí sobre la base d'un sistema eficaç de garanties: l'existència irrevocable de l'Estat d'Israel i la viabilitat funcional i econòmica de l'Estat palestí. Els alto el foc decretats separatament per Israel i Hamàs són un parèntesi fràgil, en espera de la reacció del president Barack Obama.

EN DIRECTE

L'espècie global

David Bueno

Professor i investigador de genètica de la UB

Quan hom pensa en les implicacions de la globalització, generalment ho fa en termes econòmics i culturals. Tanmateix, l'enorme mobilitat que du associada afavoreix la dispersió d'éssers vius, alguns dels quals aprofiten la seva capacitat d'adaptació per distribuir-se per indrets que els eren aliens, fet que altera l'estructura dels ecosistemes. Fa dies, l'AVUI es va fer ressò dels efectes del *siluret*, un peix exòtic que ha envaït el delta de l'Ebre a partir d'uns quants exemplars que van escapar d'unes instal·lacions properes. Però no és pas l'únic cas –qui no ha sentit parlar del musclo zebra o el mosquit tigre?–, ni és exclusiu del nostre país, sinó d'abast planetari. Ni tampoc és un afer recent. De fet, moltes espècies que considerem pròpies dels nostres ecosistemes van arribar en temps pretèrits, com el pi pinyoner, que fou introduït pels romans i que de ben segur va alterar profundament els boscos de l'època. De totes les espècies, però, la més global és la nostra, gràcies a la capacitat d'adaptació que ens proporciona el desenvolupament tècnic i cultural. Un desenvolupament que ha incrementat molt la mobilitat de persones i mercaderies, i en conseqüència la possibilitat d'arribada d'espècies invasores que amenacen d'alterar els hàbitats on s'instal·len. Per això, un dels reptes que hem d'assumir com a espècie global i globalitzadora és el de desenvolupar una consciència també global que ens ajudi a assumir les responsabilitats que ens pertoquen. Altrament els problemes ecològics, els econòmics i socials es poden multiplicar.

Dones de calendari

Teresa Pàmies

Espectadora

En començar l'any s'estrena el calendari, obsequi d'empresses i entitats, que encarregaven imatges a coneguts artistes, figures al·legòriques, ja fossin paisatges o animals de companyia. Al-

gunes perduraven d'un any a l'altre, com a expressió de lleialtat a una tradició més que a una estètica. En el meu record han quedat pintures de Julio Romero de Torres o de Cases, o la senyora amb mantó de Manila de l'Anís del Mono. En l'imaginari de la meua generació no sols serien referents artístics, sinó trets de la seva identitat. Amb la nova publicitat foren penjades a la cabina dels camions, consumidors convul-

sus de sexe vigilat o no, els calendaris amb les noies conillet de *Playboy*. Ara tornen els calendaris de pagès i d'associacions veïnals, inspirats en la gent que les va crear en la confusió del tardofranquisme, quan el sexe no era l'únic reprimat, sinó els drets essencials dels ciutadans. L'Institut Català de la Dona recull al calendari 2009 la foto i biografia d'una dotzena d'activistes dels moviments veïnals que contri-

buïren a resoldre la Transició a favor de la democràcia. De les protagonistes la meitat han mort, i la resta segueix activa. Amb algunes d'elles he compartit anys de lluita i d'amistat. La majoria són immigrants, però totes recordades i homenatjades als barris de les comarques catalanes que, des de la legalització de les associacions de veïns pioneres, aconseguien fites com el clavegueram, l'aigua, l'enllume-

nat, metge i ambulatori. Però on elles excel·liren amb més resultats fou en el camp de l'escolarització d'infants i d'adults. La darrera foto ens mostra la més jove de les protagonistes: Teresa Lleial i Galcerán, nascuda a Badalona l'any 1940, on va morir 48 anys més tard. La més jove de les mestres Rosa Sensat i de les *Dotze veïnes i ciutadanes* recordades en el calendari editat enguany per la Generalitat.